

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 542

гр. Перник, 11.08.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на единадесети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
Диана Мл. Матеева

като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно частно гражданско дело № 20221700500448 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 – чл. 278, вр. чл. 248, ал. 3 ГПК.

Образувано е по частна жалба от адв. К.И. Б. против Определение № 2009/07.06.2022 г. по гр.д. № 4035/2021 г. на РС - Перник, с което е оставена без уважение молба с вх. № 6898/06.04.2022 г., подадена от адв. К.Б.- пълномощник на ищеца И. С. Д., с която се иска изменение по реда на чл. 248 ГПК на решение № 253/14.03.2022 г., постановено по гр.д. № 04035/2021 г. на ПРС в частта за разносните, като на молителя бъдат присъдени на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв още 260 лева адвокатски хонорар.

В жалбата по подробни доводи се иска отмяна на обжалваното определение като неправилно и неоснователно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон и в разрез със съдебната практика. Излага, че недопустимо е съдът да обвързва размера на дължимото адвокатско възнаграждение на две напълно отделни производства, като използва частичния иск като довод за присъждане на по-ниско адвокатско възнаграждение. Адв. възнаграждение, което следва да бъде присъдено в настоящото производство се изчислява съгласно Наредба № 1 от 2004 г. и няма нищо общо с Наредбата за заплащането на правната помощ; недопустимо е съдията да сравнява адвокатът и работата, която той извършва с тази на юрисконсултите. Исква въззивният съд да отмени обжалваното определение като неправилно, неоснователно, немотивирано и в противоречие с материалния и процесуалния правен ред, както и с трайната съдебна практика, като вместо това въззивният съд да постанови друго определение по същество, с което се осъжда ответникът да заплати на адвокат К.И. Б. - сумата от още 260,00 лв. за адв. хонорар на основание Договор за правна помощ и съдействие и чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. във връзка с чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Ответникът по жалбата – „Електрохолд продажби“ АД оспорва същата с искане

за оставянето ѝ без уважение, като счита обжалваното определение за правилно и законосъобразно.

Пернишкият окръжен съд, след като прецени доказателствата по делото, доводите на страните, както и служебно всички правно релевантни факти, приема следното:

Частната жалба, като подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК от легитимирана страна и срещу акт, който подлежи на обжалване, е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Гр. д. № 4035/2021 г. на ПРС е приключило с решение № 253/14.03.2022 г., с което е признато за установено, че И. С. Д. не дължи на „ЧЕЗ Електро България“ АД, поради погасяването по давност сумата от 1250 лева, представляваща част /частичен иск/ от цялата претенция за сумата в размер на общо 3516,45 лева - незаплатена стойност на електрическа енергия и мрежови услуги, доставена за периода от 26.08.2009 г. до 29.07.2011 г. до обект с адрес *** изплащане. Със същото решение съдът е присъдил сторените от ищеца разноски за държавна такса, както и е осъдил ответника да заплати на процесуалния му представител възнаграждение в размер на 100 лева по реда на чл. чл. 38, ал. 2 ЗАдв за оказаното безплатно процесуално представителство.

По повод молба от адв. К.И. Б. по чл. 248 ГПК, с обжалваното определение РС е оставил без уважение молбата за изменение на решението в частта за разноските, като е приел, че не е обвързан от правилото, че при присъждане на възнаграждение при условията на безплатна правна помощ по договор с адвокат, предоставена по реда на чл. 38, ал. 1 ЗАдв, следва задължително да се съобразяват установените минимални прагове на адв. възнаграждения. Овластяването на такива минимални тарифни ставки противоречи на правото на ЕС (чл. 101, § 1 и 2 ДФЕС) и поради това съдът не е длъжен да приложи разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗАдв в тази част. Също така е приел, че при съблюдаване на принципите, че възнаграждението трябва да е обосновано и справедливо и като е съобразил, че настоящото дело е второ подред за частичен иск със същия предмет като по предходно воденото между страните гр.д. № 45236/2020 г. на СРС, с решение № 20036906/09.02.2021 г. по гр.д. № 45236/2020 г. на СРС на адв. К.Б. са присъдени 317,50лв.

При така установеното, въззивният съд съобразява, че основно правно задължение на всички субекти според нормата на чл. 57, ал. 2 от Конституцията на РБ, която се ползва с пряко действие, е да упражняват права си добросъвестно и съобразно добрите нрави, което е и изрично инкорпорирано в редица нормативни актове /напр. чл. 12 и чл. 63 ЗЗД, чл. 3 ГПК, чл. 187, ал. 2 КСО, чл. 8, ал. 1 КТ и пр./ и забранява наред с това и всяко упражняване на права, ако то накърнява права или законни интереси на друг. Прилагането на основните начала на процеса, както е възприето в Решение № 59 от 24.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 392/2012 г., IV г. о., ГК следва да се съобрази с естеството на съответното правно действие. Свободата на страната да определи обема на предявените за защита права (чл. 6, ал. 2 ГПК) е ограничена от принципа за добросъвестност (чл. 3 ГПК), като недобросъвестното упражняване на субективните права е укоримо с оглед обществения интерес и правните последици са отказ от защитата им, като в зависимост от естеството на действията, чрез които злоупотребата на правото се извършва, увреденият може да иска съответно още и обезщетение, и преустановяване на увреждащата злоупотреба.

В представения по делото договор за правна помощ и съдействие от 19.02.2021 г.

е уговорено процесуално представителство за установяване на недължимост на суми в размер на 3516,45 лева, като никъде ищецът не е заявил желание да се предявяват частично тези претенции. При предявяване в едно производство на цялото вземане, на адвоката на ищеца за оказаната безплатна правна помощ би се дължала сумата от общо 476,15 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г., а при две производства, както е в случая, с цена на исковете по 1250 лева, минималният размер на адв. възнаграждение за всяко от делата е по 317,50 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата, колкото вече веднъж са присъдени на адв. К.Б. с решение № 20036906/09.02.2021 г. по гр.д. № 45236/2020 г. на СРС, или общо 635 лева.

В случая посредством предявяване от ищеца на идентична искова молба за частични отрицателни установителни искове за вземания, произтичащи от един и същи изпълнителен лист се достига до увреждане на правната сфера на ответника, доколкото от последния се претендират разноси по всяко едно от образуваните дела. Раздробяването на исковата претенция на отделни малки по размер части е формално допустимо по действащото гражданско право, тъй като е част от правомощията на носителя на субективното право, но с това действие се нарушават границите за упражняване на субективните права, установени със закона /границата са чуждите субективни права – Опр. № 2174/27.06.2016 г. по ч. гр. д. № 1923/2016 г. на САС/, защото би могло да генерира повече съдебни разходи, отколкото воденето на един процес за накърнено право в цялост. По този начин се zlepоставят правата на ответника, който е принуден да заплати разноси на всеки един от частичните искове, чиито общ размер няколкократно надвишава размера на разноските, които би заплатил при само един иск в цялост. В случаите на увеличаване на икономическата тежест от защита в съдебно производство, адекватната на недобросъвестното поведение санкция е отказ от прилагане на правилата за разпределение на разноските по всяко от делата по отделно. След като недобросъвестното упражняване на права е недопустимо, то и съдът не може да съдейства за него. Тъй като законът (чл. 3 ГПК) не поставя изискване за вина и намерение за увреждане, то за да се приеме, че е налице недобросъвестното упражняване на права е достатъчно да се установи несъответствието между упражняването на правото и неговата обществена функция. Разпоредбата на чл. 3 ГПК не променя този извод, тя само предвижда като последица обезщетяване, в случай че до недобросъвестно упражняване на правата се стигне и вреди бъдат причинени. В подкрепа на изложеното е и Решение № 325/29.12.2014 г. по гр. д. № 4263/2014 г. IV ГО ВКС.

С оглед на гореизложеното, въззивният състав приема, че в случая процесуалното поведение на ищеца не представлява добросъвестно упражняване на права, поради което на адвоката на ищеца не се следват съдебни разноси по гр.д. № 4035/2021 г. на РС – Перник в повече от определеното и присъдено от РС възнаграждение за безплатното представителство в размер на 100 лв. на адв. К.Б.. С оглед това, всички доводи и възражения в жалбата са неоснователни, а обжалваното с нея определение следва да се потвърди.

В производството относно дължимостта и размера на разноските не се допуска кумулиране на нови задължения за разноси, поради което разпоредбата на чл. 81 ГПК не намира приложение /опр. № 393 от 17.09.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2845/2018 г., IV г. о. на ВКС, опр. № 489 от 17.10.2017 г. по ч. гр. д. № 3926/2017 г. на IV г. о. на ВКС и др. /, така че на страните не се дължат разноси в настоящото производство.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 2009/07.06.2022 г. по гр.д. № 4035/2021 г. по описа на Районен съд – Перник.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 274, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____